

RELIGIOOSSE USU ALUSED

USKMATU materialisti arvates on inimene tekinud vaid evolutsioonilise juhuse tulemusena. Tema ellujäämislootused on lükitud suurelike fantaseeritud kujutluste otsa; tema hirmud, armastused, igatsused ja uskumused on vaid reageeringud teatavate elutute aineatomite juhuslikele lähene-mistele. Ükski ponnistus ega usalduseavaldus ei vii teda hauast kaugemale. Ka parimate inimeste pühendunud pingutused ja taevalik geniaalsus peavad kustuma surmas, igavese unustusse langemise ja hinge hävimise pikas ja üksildases öös. Ainus hüvitus inimese elule ja raskele tööle sureliku eksistentsi ajaliku päikese all on nimetu meeleheide. Iga elupäevaga vajub ta aeglaselt, kuid kindlalt halastamatu huku üha tugevnevasse haardesse, mis kroonib vaenuliku ja halastamatu ainelise universumi käsul solvanguna kõiki kauneid, üllaid, kõrgeid ja häid inimlikke soove.

² Ent inimese lõpp ja igavikuline saatus pole niisugune, selline nägemus on vaid mõne vaimupimedusse eksinud hinge meeleheitlik karje; see hing heitleb vap-ralt edasi, silmitsi ainelise filosoofia mehhanistlike sofistikatega, pimestatuna keerulistest teadmistest teki-tatud segadustest ja moonutustest. Ja kogu selle hukatusliku pimeduse ja lootusetu väljavaate hajutab igaveseks üks vapper usuilmutus Jumala kõige alandlikumatelt ja harimatumatelt lastelt maa peal.

³ See päästev usk sünnib inimsüdamis, kui inimese kõlbeline teadvus mõistab, et inimlikud väärtused saab surelikus kogemuses muuta ainelisest vaimseks, inimlikust jumalikuks, ajalikust igavikuliseks.

1. USU KINNITUSED

¹ Mõttekohandaja töö annab seletuse inimese algelise ja areneva kohusetunde teisenemisele kõrgemaks ja kindlamaks usuks ilmutuse igavestesse reaalsustesse. Inimsüdamis peab olema täiuslikkusejanu, mis kindlustaks arusaamise usu teedest kõrgeimate saavutus-teni. Kui mõni inimene otsustab täita jumalikku ta-het, siis ta peab tundma tõe teed. On sõna-sõnalt õige: „Inimlikke asju peab tundma, et neid armastada, kuid jumalikke asju peab armastama, et neid tunda.” Ent ausad kahtlused ja siirad küsimused ei ole patt, niisugused hoiakud tähendavad vaid viivitust edasiliikumisel täiuse poole. Lapselik usaldus kindlustab inimese pääsu taevaliku ülestõus mise riiki, kuid edasiliikumine sõltub täielikult täiskasvanud inimese kõikumatust ja usaldavast usust.

² Teaduse põhjendused tuginevad tähelepanekutele ajalike faktide kohta, religioosne usk esitab oma argu-mendid igaviku vaimse programmi alusel. Mida ei saa meie heaks teha teadmised ja põhjendused, seda manitseb tõeline tarkus meid laskma teha usul religioosse taipamise ja vaimse muundumise kaudu.

³ Mässust põhjustatud eraldatuse tõttu on tõelmu-tust Urantial liigagi sageli ära segatud osaliste ja ajutiste kosmoloogiliste õpetuste väidetega. Tõde jääb põlv-konnast põlvkonda muutumatuks, kuid sellega seotud õpetused füüsilisest maailmast kujunevad pidevalt ümber. Igavest tõde ei tohiks põlata, kui see leitakse juhtumisi koos aegunud ideedega ainelisest maail-mast. Mida rohkem teaduslikke tõsiasju te teate, seda vähem kindlad saate olla; mida rohkem teil usku on, seda kindlamad te olete.

⁴ Teadusliku teadmise kindlus tuleneb täielikult in-tellektist; religiooni kindlus pärineb *kogu isiksuse* alus-taladest. Teadus apelleerib meele arusaamisvõimele; religioon apelleerib keha, meele ja vaimu, isegi kogu isiksuse ustavusele ja pühendumisele.

⁵ ¶ Jumal on nii tõeline ja absoluutne, et tema reaalsuse tõestuseks ei saa pakkuda ainelisi tõendeid ega niinimetatud imesid. Alati on nii, et me tunneme teda sellepärast, et usaldame teda, ja meie usk temasse põhineb tervenisti meie isiklikul osalemisel tema lõp-matu reaalsuse jumalikes avaldumistes.

⁶ ¶ Sisimas elav Mõttekohandaja äratav inimhinges alati tõelise ja otsiva täiusejanu ning kaugeleulatava uudishimu, mida saab piisavalt rahuldada vaid osadu-se saavutamisel Jumalaga, Kohandaja jumaliku allika-ga. Janune inimhing keeldub rahuldumast vähemaga kui elava Jumala isikliku tunnetamisega. Jumal võib olla küll enam kui vaid kõrge ja täiuslik kõlbeline isiksus, aga ta ei saa meie januse ja piiritletud ettekujutuse järgi olla midagi vähemat.

2. RELIGIOON JA REAALSUS

¹ Tähelepanelik meel ja eristamisvõimeline hing tunnevad religiooni ära, kui nad seda oma kaaslas-te eludest leiavad. Religioon ei vaja defineerimist; me kõik tunneme selle sotsiaalseid, intellektuaalseid, kõl-belisi ja vaimseid vilju. Kõik see tuleneb asjaolust, et re-ligioon kuulub inimsoole; see ei ole kultuuri laps. Tõsi, religiooni tajumine on ikkagi inimlik ja võib seetõttu sattuda harimatuse kütkeisse, ebaususe orjusesse, sofistika pettustesse ja väärfilosoofia pettekujutelmadesse.

² Üks ehtsa religioosse kindlustunde iseloomulikke jooni on asjaolu, et vaatamata sedastuste määratlematusele ja hoiaku kõigutamatusse väljendatakse seda nii tasakaalukas ja mõõdukas vaimus, et kunagi ei jää vähimatki muljet enesekehtestamisest ega eneseülen-damisest. Usukogemuse tarkus on selles mõttes mõneti paradoksaalne, et see on ühtaegu inimlikult originaalne ja Kohandajast tulenev. Religioosne jõud ei tulene üksikisiku isiklikest eesõigustest, vaid on pigem inimese ja kogu tarkuse igikestva allika üleva partnerluse tulemus. Nii saavad tõelise ja rüvetamata religiooni sõ-

nad ja teod kõigile valgustatud surelikele vaieldamatuks autoriteediks.

³ Usukogemuse tegureid on keeruline määratleda ja analüüsida, kuid pole raske märgata, et sellise usu harastajad elavad ja tegutsevad nii, nagu oleksid nad juba Igavese läheduses. Usklikud reageerivad ajalikule elule nii, nagu oleks surematust neil juba käeulatuses. Nende surelike elus on sellist tugevat omapära ja väljaastumise spontaansust, mis eristab neid igaveseks neist kaasinimestest, kes on imanud endasse vaid maailma tarkust. Usklikud näivad elavat ajalikele eluvooludele omaste elumuutuste tülikast kiirustamisest ja valulikkust pingest tõeliselt vabadena. Nad näitavad üles tasakaalukust ja rahu, mis pole seletatav füsioloogia, psühholoogia ega sotsioloogia seaduspärasustega.

⁴ ¶ Aeg on teadmiste omandamise vältimatu element; religiooni kingid on kohe kättesaadavad, ehkki oluliseks teguriks on armulikkuse kasv, selge edasimineku usukogemuse kõigis faasides. Teadmiste poole püüdlemine on igavene; te õpite alati, kuid ei suuda kunagi saavutada täielikke teadmisi absoluutsest tõest. Ainuuksi teadmistes ei saa kunagi olla absoluutset kindlust, võib olla ainult üha suurem tõenäosus, ent vaimselt valgustatud usklik hing *teab* ja *teab praegu*. See kindel teadmine ei vähenda aga sugugi terve mõistusega uskliku huvi inimtarkuse arengu tõusude ja mõõnade vastu, mis on oma ainelisest otsast seotud aeglaselt liikuva teaduse arenguga.

⁵ Isegi teadusavastused saavad kogemuslikus inimteadvuses *tõeliseks* alles siis, kui need on lahendatud ja kooskõlla viidud, kui neis sisalduvad olulised faktid saavad tegeliku *tähenduse* nende lülitamisega meele mõttevooludesse. Surelik inimene näeb ka oma füüsilist keskkonda meele tasandil, selle psühholoogilise registri vaatepunktist. Seetõttu pole sugugi imelik, et inimese universumitõlgendus on väga ühtne ning ta püüab seda oma teaduse energeetilist ühtsust samastada usukogemuse vaimuühtsusega. Meel on ühtsus, surelik teadvus elab meeletasandil ja tajub kõikeid reaalsusi läbi meeleannetuse silmade. Meele vaatepunktist ei näe reaalsuse allika, Esimese Allika ja Keskme eksistentsiaalset ühtsust, kuid saab kirjeldada ja vahel kirjeldabki inimesele energia, meele ja vaimu kogemuslikku sünteesi Ülimas Olendis ja Ülima Olenidina. Ent see reaalsuse mitmekesisuse ühtlustamine õnnestub meelel vaid siis, kui ta on kindlalt teadlik ainelistest faktidest, intellektuaalsetest tähendustest ja vaimsetest väärtustest; ühtsus on ainult funktsionaalse reaalsuse kolmühtsuse harmoonias ja vaid harmoonias leiab isiksus rahulduse kosmilise jäävuse ja järjekindluse teostumisest.

⁶ Ühtsus leitakse inimkogemuses kõige paremini filosoofia kaudu. Kuigi filosoofilise mõtte põhiosa tugineb alati ainelistele faktidele, on tõelise filosoofilise dünaamika hing ja jõud sureliku vaimses taipamises.

⁷ ¶ Arenevale inimesele ei ole loomuomane raskest tööst rõõmu tunda. Et oma elukogemuses pidada sammu kasvava usukogemuse tungivate nõudmiste ja sundivate tungidega, tuleb tal lakkamatult vaimselt kasvada, intellektuaalselt avarduda, faktilisi teadmisi laiendada ja ühiskonda teenida. Tõelist religiooni ei saa olla ilma üliaktiivse isiksuseta. Seetõttu püüavad loiumad inimesed sageli tõeliselt religioosete tegevuste karmidest nõuetest pääseda leidliku enesepettusega, põgenedes stereotüüpsete usudoktriinide ja -dogmade võltsi varju alla. Kuid tõeline religioon on elav. Usumõistete intellektuaalne kristalliseerumine on võrdväärne vaimse surmaga. Religioonist ei saa mõelda ilma ideedeta, ent kui religioon taandub vaid *idee* tasemele, pole see enam religioon — sellest on saanud üksnes inimfilosoofia eriliik.

⁸ Samas on ka mõningaid ebastabiilseid ja vähdistiplineeritud hingi, kes kasutavad sentimentaalset ideid religioonist pääseteena elu ärritavate nõudmiste eest. Kui mõned kõhklevad ja arad surelikud püüavad pääseda evolutsioonilise elu lakkamatu surve alt, näib religioon nende ettekujutuses pakkuvat lähimat põgenemisteed, parimat pääseteed. Ent religiooni ülesandeks on valmistada inimest ette vapralt, isegi kangelaslikult vastu astuma elumuutustele. Religioon on areneva inimese ülim and, ainus, mis võimaldab tal edasi minna ja „kindlana püsida, otsekuu ta näeks Teda, kes on nähtamatu”. Müstitism on aga sageli pigem põgenemine elust, kuhu kuuluvad need inimesed, kellele pole meelepärane usuelu elamise raske töö inimühiskonna ja äritegevuse avatud areenidel. Tõeline religioon nõuab *tegutsemist*. Käitumine hakkab lähtuma religioonist, kui inimesel on see tegelikult olemas, ehk pigem, kui inimene end tõeliselt religioonile allutab. Religioon ei rahuldu kunagi üksnes mõtlemise või passiivse tundeaga.

⁹ Me pole pimedad asjaolu suhtes, et religioon talitab sageli ebamõistlikult, isegi ebareligiooselt, kuid ta *tegutseb*. Religioosete veendumuste kõrvalekalded on viinud veriste tagakiusamisteni, kuid ikka ja alati religioon teeb midagi, ta on dünaamiline!

3. TEADMINE, TARKUS JA TAIPAMINE

¹ Intellektuaalsed vajakajäämised ja harimatus takistavad vältimatult kõrgete religioosete saavutusteni jõudmist, sest see vaimse olemuse vaesustunud keskkond rõõvib religioonilt selle põhilise filosoofilise ühenduskanali teaduslike teadmiste maailmaga. Religiooni intellektuaalsed tegurid on tähtsad, kuid nende ülemäärane arendamine on samuti vahel väga pärssiv ja kimbatuseajav. Religioon peab pidevalt arvestama paradoksaalse vajadusega mõtlemist tõhusalt kasutada, arvestamata kogu mõtletegevuse vaimset kasutamiskõlbmatust.

² Religioossed spekulatsioonid on vältimatud, kuid alati kahjulikud — teoretiseerimine näitab oma objekti

alati võltsilt. Spekulatsioonid kalduvad religiooni teisendama millekski aineliseks või inimlikuks ning häirides otseselt loogilist mõtteselgust, lasevad religioonil kaudselt näida ilmaliku maailma, just selle maailma funktsioonina, millele ta peaks igikestvalt kontrastiks olema. Seetõttu on religioonile alati iseloomulikud paradoksid, mis tulenevad kogemusliku seose puudumisest universumi aineliste ja vaimsete tasandite vahel — morontia mota, filosoofiaülese tõeeristamistundlikkuse ja ühtsusetajumise vahel.

³ Ainelised tunded, inimlikud emotsioonid viivad otseselt ainelistele, isekatele tegudele. Religioossed kaemused, vaimsed motivatsioonid viivad otseselt religioossetele tegudele, omakasupüüdmatale ühiskonna teenimisele ja altruistlikule heatahtlikkusele.

⁴ Religioosne iha on janu jumaliku reaalsuse järele. Usukogemus on Jumala leidmise teadvustamine. Ja kui inimene tõepoolest Jumala leiab, kogeb tema hing nii kirjeldamatut avastamisrõõmust tingitud rahutust, et ta on sunnitud otsima armastavat teenistust ja suhtlemist oma vähemvalgustatud kaaslastega. Ta ei taha nendega jagada Jumala leidmise kogemust, vaid lasta oma hinges tulvaval igavesel headusel kaaslasti värskendada ja õilistada. Tõeline religioon ajendab tegelema rohkem ühiskonna teenimisega.

⁵ ¶ Teadus, teadmised viivad *faktide* teadvustamisele; religioon, kogemused viivad *väärtuste* teadvustamisele; filosoofia, tarkus viib *kooskõlastatud* teadvustamisele; ilmutus (morontia mota aseaine) viib *tõelise reaalsuse* teadvustamisele; faktide, väärtuste ja tõelise reaalsuse kooskõlastatud teadvustamine tähendab aga teadlikkust isiksuse reaalsusest; olemise tippu koos usuga sellesama isiksuse ellujäämise võimalikkusse.

⁶ ¶ Teadmised jagavad inimesed rühmadesse, tekitavad ühiskonnakihiid ja -kastid. Usk ajendab inimesi teenima, luues sellega eetikat ja altruismi. Tarkus loob nii ideede kui ka oma kaaslaste kõrgema ja edukama osaduse. Ilmutus vabastab inimesed ja aitab neil asuda igavesele avastusretkele.

⁷ Teadus liigitab inimesi, religioon armastab kõiki inimesi ühtemoodi, tarkus eristab inimesi nende väärtuse järgi, kuid ilmutus ülendab inimest ja toob esile tema võime olla Jumala partner.

⁸ Teadus püüab asjatult luua kultuurilist vendlust, religioon soovib loob vaimu partnerluse. Filosoofia püüab tarkuse partnerluse poole, ilmutus aga kirjeldab igavest vendlust, Paradiisi Lõplikkuse Korpust.

⁹ Teadmine annab uhkustunde, et on olemas isiksus; tarkus on teadlikkus isiksuse tähendusest; religioon on isiksuse väärtuse tunnetamise kogemus; ilmutus annab kindlustunde isiksuse ellujäämise suhtes.

¹⁰ ¶ Teadus püüab piiritu kosmose üksikosi tuvastada, analüüsida ja liigitada. Religioon haarab kogu kosmose kui terviku ideed. Filosoofia püüab identifitseerida teaduse ainelisi osi koos vaimse taipamisega tervikust. Mida filosoofial selles osas teha ei õnnestu, suu-

dab teha ilmutus, mis kinnitab, et kosmiline ring on kõikne, igavene, absoluutne ja lõpmatu. See Lõpmatu MINA-OLEN-kosmos on seega lõputu, piiritu ja kõikehõlmav — ajatu, ruumitu ja tingimusteta. Ja me oleme tunnustajateks sellele, et Lõpmatu MINA OLEN on samuti Nebadoni Miikaeli Isa ja inimese pääste Jumal.

¹¹ Teadus näitab Jumalust kui *fakti*, filosoofia esitab Absoluudi *idee*, religioon näeb Jumalat *vaimse isiksusena*. Ilmutus kinnitab Jumaluse fakti, Absoluudi idee ja Jumaluse vaimse isiksuse *ühtsust*, ning esitab selle mõiste meie Isana — eksisteerimise kõikse faktina, meelega igavesena ja lõpmatu eluvaimuna.

¹² Teadmiste poole pürgimine on teadus, tarkuse taotlemine on filosoofia, Jumala armastamine on religioon, tõejanu *on* ilmutus. Kuid just sisimas elav Mõttekohandaja annab inimese kosmilisele taipamisele reaalsustaju.

¹³ ¶ Teaduses eelneb idee sellest arusaamise väljendamisele, religioonis eelneb arusaamise kogemusele väljendamisele. Areneva uskumistahte ja valgustatud mõistuse saaduse, usulise taipamise, ning ilmutuse — *uskuva tahte* — vahel on tohutu vahe.

¹⁴ Evolutsiooni käigus ajendab usund inimest sage-li looma oma ettekujutust Jumalast; ilmutus tutvustab Jumala kujundatud inimese fenomeni, Kristus Miikaeli maises elus näeme aga, kuidas Jumal ilmutab ennast inimesele. Evolutsioon kaldub muutma Jumala inimese sarnaseks, ilmutus kaldub muutma inimese Jumala sarnaseks.

¹⁵ Teadus rahuldub vaid algpõhjustega, religioon üli-ma isiksusega ja filosoofia ühtsusega. Ilmutus kinnitab, et need kolm on üks ning et kõik kolm on head. *Igavene reaalsus* on universumi hüve, mitte kosmilise kurjuse ajalik illusioon. Kõigi isiksuste vaimses kogemuses seisneb tõde alati selles, et reaalne on hea ja headus on reaalne.

4. KOGEMUS KUI TÕSIASI

¹ Kuna teie meeles on olemas Mõttekohandaja, pole Jumala meelega tundmine teie jaoks enam saladuslikum kui teadlikkus iga teise, inimliku või üleilmliku meelega tundmise võimalikkusest. Religioonile ja sotsiaalsele teadvusele on ühine see, et mõlemad tuginevad teadlikkusele teise meelega olemasolust. Meetod, mille abil teie ideed võetakse omaks, on sama meetod, millega lastakse „Kristuse meel olla ka teie”.

² Mis on inimkogemus? See on lihtsalt aktiivse ja küsiva mina ning mõne teise aktiivse välise reaalsuse vastastikune mõju. Kogemuste kogumi määrab arusaama sügavus ja välise reaalsuse äratundmise täielikkus. Kogemus vastab kujutlusvõime vastuvõtlikkuse tugevusele pluss sellega ühenduses oleva reaalsuse välise omaduste aistingulisele avastamiseravusele. Kogemuse kui tõsiasi leiab eneseteadvusest pluss teistest eksistentsidest — teisest olemisest, teisest meelest ja teisest vaimust.

³ Inimene tunnetab üsna varakult, et ta ei ole maailmas ega universumis üksi. Tal areneb loomulik spontaanne eneseteadvus teise meele olemasolust tema individuaalsuse keskkonnas. Usk teisendab selle loomuliku kogemuse religiooniks, Jumala äratundmiseks reaalsusena — *teiste meelte* allikana, olemusena ja saatuseks. Kuid selline teadmine Jumalast on ikka ja alati reaalne isiklik usukogemus. Kui Jumal ei oleks isiksus, ei võiks ta saada inimesiksuse tegeliku usukogemuse elavaks osaks.

⁴ Inimeste usukogemuses sisalduv veaelement sõltub otseselt selle materialistlikkusest, mis saastab vaimset ettekujutust Kõiksest Isast. Inimese vaimuelne kulgemine universumis seisneb vabanemises nendest ekslikest ideedest Jumala olemusest ning puhta ja tõelise vaimu reaalsuses. Jumalus on midagi enam kui vaim, kuid vaimne lähenemisviis on inimesele tõusuteel ainuvõimalik.

⁵ ¶ Palve kuulub küll usukogemusse, kuid nüüdisaegsetes religioonides on selle rõhuasetus väär ja jätab suures osas tähelepanuta tähtsaima — palveldamise osaduse. Palveldamine süvendab ja avardab meele peegeldamisvõimet. Palve võib elu rikastada, kuid palveldamine valgustab saatust.

⁶ ¶ Ilmutatud religioon on inimeksistenti ühendav element. Ilmutus ühtlustab ajalugu, kooskõlastab geoloogiat, astronoomiat, füüsikat, keemiat, bioloogiat, sotsioloogiat ja psühholoogiat. Vaimne kogemus on inimese maailma tõeline hing.

5. EESMÄRGIPÄRASE POTENTIAALI ÜLIMUSLIKKUS

¹ Kuigi tõestamine, et usk on tõsiasi, ei ole sama mis usutava tõsiasi tõeks osutumine, näitab lihtsa eluvormi evolutsioon isiksuseks kõigepealt siiski tõsiasi, et potentsiaalne isiksus on alati olemas olnud. Ja ajalikes universumites on potentsiaalne alati tegeliku suhtes üliluslik. Arenevas kosmoses on potentsiaalne see, mis peab tulema, ja see on Jumaluse eesmärgipärase tahte avaldumine.

² Sama eesmärgipärane üliluslikkus ilmneb inimmeele ideeloomisvõime evolutsioonis, kui algeline loomne hirm muundub üha sügavamaks ja hardamaks austuseks Jumala vastu ja üha suuremaks aukartuseks universumi ees. Ürginimesel oli rohkem religioosset hirmu kui usku ja vaimupotentsiaalide üliluslikkus meele tegeliku seisundi suhtes näitab, kui see argpükslik hirm teiseneb elavaks usuks vaimsetesse reaalsustesse.

³ Psühhologiseerida võib arengulist religiooni, kuid mitte vaimse päritoluga isikliku kogemuse religiooni. Inimlik kõlblus võib tunnetada väärtusi, kuid ainult religioon võib neid väärtusi alal hoida, ülendada ja vaimustada. Ent vaatamata neile mõjudele on religioon

midagi enam kui emotsionaalseks muudetud kõlblus. Religioon on kõlblusele sama mis armastus kohusetundele, poja seisus orjusele, olemus sisule. Kõlblus toob esile kõikvõimsa Juhtija, Jumaluse, keda teenida; religioon toob esile kõiki armastava Isa, Jumala, keda palveldada ja armastada. Ja jällegi on nii sellepärast, et religiooni vaimne potentsiaal on kõrgem arengulise kõlbluse kohusetunde tegelikkusest.

6. RELIGIOOSSE USU KINDLUS

¹ Religioosse hirmu kaotamine filosoofia abil ja teaduse pidev progress soodustab suuresti väärjumalate väljasuremist. Kuigi nende inimese väljamõeldud jumaluste kadumine võib vaimset vaatevälja hetkeks ähmastada, hävitab see lõpuks harimatuse ja eelarvamuse, mis on igavese armastuse elavat Jumalat nii kaua varjus hoidnud. Loodud-olendi ja Looja vaheline suhe on elav kogemus, dünaamiline religioosne usk, mis pole täpselt määratletav. Eraldada üks osa elust ja nimetada seda religiooniks tähendaks lammutada elu ja moonutada religiooni. Ning just seepärast nõuab palveldamise Jumal täit truudust või siis üldse mitte midagi.

² Ürginimeste jumalad olid ilmselt vaid nende endi varjud; elav Jumal on jumalik valgus, mille ajutised katkestused loovad kogu ruumis loomisvarje.

³ ¶ Filosoofilise meelelaadiga usklik usub isiklikku pääsemist kindlustavasse isikulisest Jumalasse, kes on enam kui reaalsus, väärtus, saavutuste tase, ülev protsess, muundumine, aja ja ruumi piir, idealiseerumine, energia isikustumine, raskusjõu olemus, inimlik projektsioon, mina idealiseerumine, loomuse esilekerkimine, kalduvus headusele, evolutsiooni edasitung või ülev hüpotees. Usklik usub armastuse Jumalasse. Armastus on religiooni olemus ja kõrgema tsivilisatsiooni läte.

⁴ Usk muundab filosoofilise ja tõenäoliseks peetava Jumala isiklikus usukogemuses kindlalt olemasolevaks päästvaks Jumalaks. Skeptitsism võib teoloogilistele teooriatele väljakutse heita, kuid kosmilise reaalsusega kokku puutudes võib kogeda kindlustunnet, kui neile tähendustele ja väärtustele läheneda elava usuga.

⁵ Jumalaga seotud veendumusteni võib jõuda targa arutlusega, aga inimene saab Jumalat tunda vaid uskudes, isiklikult kogedes. Elu puhul tuleb alati arvestada tõenäosusega, kuid kui kohtutakse kosmilise reaalsusega ning tähendustele ja väärtustele lähenetakse elava usuga, võib kogeda kindlust. Jumalat tundev hing julgeb öelda „mina tean” ka siis, kui mitteusklik selles Jumala tundmises kahtleb ja seda kindlat teadmist eitab, sest loogiline mõistus seda päriselt ei toeta. Usklik vastab igale niisugusele kahtlejale ainult küsimusega: „Kuidas sina tead, et mina ei tea?”

⁶ ¶ Kuigi mõistus võib usus alati kahelda, võib usk alati nii mõistust kui ka loogikat täiendada. Mõistus loob tõenäosuse, mille usk võib muundada kõlbliseks

kindlustundeks, isegi vaimseks kogemuseks. Jumal on esimene tõde ja viimane fakt, seetõttu pärineb kogu tõde temast, samas suhestuvad kõik faktid temaga. Jumal on absoluutne tõde. Jumalat võidakse tunda kui tõde, kuid Jumala mõistmiseks — seletamiseks — peab uurima universumite universumi fakti. Suurt kuristikku Jumala kui tõe kogemise ja Jumala kui tõsiasja mitteadmise vahel saab ületada vaid elava usuga. Kooskõla lõpmatu tõe ja kõikse tõsiasja vahel ei ole võimalik saavutada ainuüksi mõistusega.

⁷ Uskumus ehk ei suuda kahtlustele ja hirmudele vastu panna, kuid usk võidutseb alati kahtlemise üle, sest usk on positiivne ja elav. Positiivne ületab alati negatiivset, tõde viga, kogemus teooriat, vaimsed reaalsused aja ja ruumi üksikuid tõsiasju. Sellise vaimse kindluse veenvateks tõenditeks on need vaimuviljad, mida usklikud ühiskonnale selle ehtsa vaimse kogemuse tulemusena loovad. Jeesus ütles: „Te peate üksteist armastama, nõnda nagu mina teid olen armastanud; sellest tunnevad kõik, et teie olete minu jüngrid.”

⁸ ¶ Teadusele on Jumal võimalikkus, psühholoogiale soovitatav, filosoofiale tõenäosus, usu jaoks on ta kindlus, usukogemuse tegelikkus. Mõistus nõuab, et filosoofia, mis ei suuda leida tõenäolist Jumalat, peaks suhtuma väga lugupidavalt sellesse religioossesse usku, mis suudab leida ja leiabki kindlust andva Jumala. Teadus ei tohiks ka alahinnata usukogemuse usaldusväarsust, kuni ta ise eeldab, et inimese intellektuaalsed ja filosoofilised võimed on arenenud ajaloo vältel üha madalamatest intellektidest, mis kunagi tekkisid algeelisest elust, milles puudusid täielikult igasugune mõtlemine ja tunded.

⁹ Evolutsiooni tõsiasju ei peaks vastandama tõe ja Jumalat tundva sureliku usuelu vaimse kogemuse kindluse reaalsusest. Arukad inimesed peaksid loobuma lapsemeelsest arutlemisest ja püüdma kasutada täiskasvanu järjekindlat loogikat, mis lubab arusaamal tõest olla kõrvuti täheldatava tõsiasjaga. Teaduslik materialism näitab oma küündimatust sellega, et kordab iga uue universuminähtuse ilmnmisel oma tavaliisi vastuväiteid, pidades väidetavalt kõrgemat tulenevaks väidetavalt madalamast. Järjekindlus nõuab aga eesmärgikindla Looja tegevuse tunnistamist.

¹⁰ Orgaaniline evolutsioon on fakt; eesmärgipärane või edasiliikuv evolutsioon on tõde, mis annab evolutsiooni üha kõrgemate saavutuste muidu vastuolulistele nähtustele järjekindluse. Mida kõrgemale teadlane oma valitud teadusharus jõuab, seda enam loobub ta materialistlikele tõsiasjadele tuginevatest teooriatest ja eelistab kosmilist tõde Ülima Meele domineerimisest. Materialism vaesustab inimelu, Jeesuse evangelium täiustab tohutult ja ülendab taevalikult iga surelikku. Surelikku eksistentsi peaks vaatlema kui ülespoole pürgiva inimese ja allapoole suunatud jumaliku pääste tegeliku kohtumise põnevat ja köitvat kogemust.

7. VEENDUMUS JUMALA OLEMASOLUS

¹ Iseenesest eksisteeriv Kõikne Isa on ka enesest mõistetav, ta elab tegelikult igas mõistusega surelikus. Ent te ei saa olla Jumala olemasolus veendunud enne, kui olete teda tunnetanud; pojaseisus on ainus kogemus, mis isadusele kindluse annab. Universum on kõikjal muutumises. Muutuv universum on sõltuv universum, selline loodu ei saa olla lõplikult valmis ega absoluutne. Piiritletud universum sõltub täielikult Viimastest ja Absoluudist. Universum ja Jumal ei ole samased; üks on põhjus, teine tagajärg. Põhjus on absoluutne, lõpmatu, igavene ja muutumatu; tagajärg on aja ja ruumiga piiratud ja transtsendentne, kuid alati muutuv, alati kasvav.

² Jumal on universumis üks ja ainus iseenesest põhjustatud fakt. Ta on kogu asjadest ja olenditest koosneva loodu korra, kava ja sihi saladus. Kõikjal toimuvate muutustega universumit reguleerivad ja stabiliseerivad täiesti muutumatud seadused, muutumatu Jumala harjumused. Jumal kui tõsiasi, jumalik seadus, on muutumatu; Jumal kui tõde, tema suhe universumiga, on suhteline ilmutus, mis pidevalt areneva universumiga alati kohandub.

³ ¶ Jumalata religiooni leiutamine oleks nagu puuviljade korjamine ilma puudeta, laste saamine ilma vanemateta. Tagajärgi ei saa olla ilma põhjusteta; põhjusteta on ainult MINA OLEN. Usukogemus kui tõsiasi eeldab Jumala olemasolu ja see isiklikult kogetav Jumal peab olema isikuline Jumalus. Ei saa palvetada keemilise valemi poole, anuda matemaatilist võrrandit, palveldada hüpoteesi, usaldavalt loota postulaadile, pida nõu protsessiga, teenida abstraktsiooni ega olla armastavas vendluses seadusega.

⁴ Tõsi küll, paljud näiliselt religioossed jooned võivad kasvada välja mittereligioossetest juurtest. Inimene võib mõistusega Jumalat eitada ja olla ometi kõlbeliselt hea, ustav, pojalik, aus ja isegi idealistlik. Inimene võib pookida oma vaimsesse põhiolemusse palju puhthumanistlikke jooni ja sellega näiliselt põhjendada oma jumalata religiooni, kuid selles kogemuses puuduvad ellujäämisväärtused, Jumala tundmine ja Jumala poole tõusmine. Sellest surelikust kogemusest tekivad vaid sotsiaalsed, mitte vaimsed viljad. Pookimine määrab vilja olemuse, kuigi puu saab elumahlus esialgselt meelega ja vaimu jumalikust annetusest.

⁵ Religiooni intellektuaalseks tunnuseks on kindlustunne, filosoofiliseks iseärasuseks järjekindlus, sotsiaalseteks viljadeks armastus ja teenimine.

⁶ ¶ Jumalat tundev indiviid ei ole pime raskuste ega hoolimatu takistuste suhtes, mis takistavad teda leidmast Jumalat nüüdisaja ebausust, traditsioonide ja materialistlike eelistuste rägastikus. Ta on kõigile neile heidutustele vastu astunud ja nende üle võidutsenud, ületanud nad elava usuga ja jõudnud nendele vaatamata vaimse kogemuse kõrgustikele. Ent tõsi on see,

et paljud sisemiselt Jumalas veendunud usklikud kardavad oma kindlustunnet väljendada, sest on ohtrasti kavalaid inimesi, kes koguvad vastuväiteid usule Jumalasse ja muudavad selle raskemaks. Vigade leidmiseks, küsimuste või vastuväidete esitamiseks polegi vaja eriti sügavat intellekti. Kuid neile küsimustele vastamiseks ja raskuste ületamiseks on vaja säravat meelt; kõigi nende pealiskaudsete vaidlusküsimuste lahendamisel on kõige enam abi kindlast usust.

⁷ ¶ Kui teadus, filosoofia või sotsioloogia julgeb tõelise religiooni prohvetitega vaieldes dogmaatiliseks muutuda, peaksid Jumalat tundvad inimesed vastama sellisele põhjendamatu dogmatismile isikliku vaimse kogemuse kindluse kaugelenägelikuma dogmatismiga: „Ma tean, mida ma olen kogenud, sest ma olen MINA OLEN’i poeg.” Kui uskliku isiklikule kogemusele vaieldakse vastu dogmaga, võib see usust sündinud kogetava Isa poeg vastata vaieldamatu dogmaga, väitega, et ta on tegelikult Kõikse Isa poeg.

⁸ Ainult määratlematu reaalsus, absoluut, julgeks olla järjekindlalt dogmaatiline. Need, kes söandavad olla dogmaatilised ja selles järjekindlad, satuvad varem või hiljem energia Absoluutsuse, tõe Kõiksuse ja armastuse Lõpmatuse rüppe.

⁹ Kui mitteusklikud söandavad kosmilisele reaalsusele lähenedes rünnata kindlat usku selle tõestamatusest lähtudes, võib vaimu kogeja samamoodi asuda dogmaatilisele ründama teaduslikke tõsiasju ja filosoofilisi tõekspidamisi, mis on samuti põhjendamata; need on samuti teadlase või filosoofi teadvuse kogemused.

¹⁰ ¶ Kõigist kõikse kogemuse vormidest võime olla kõige enam kindlad Jumalas — kõige vältimatumas kõigist kohalolekutest, kõige realsemas kõigist tõsiasjadest, kõige elavamas kõigist tõdedest, kõige armastavamas kõigist sõpradest ja kõige jumalikumas kõigist väärtustest.

8. RELIGIOONI TÕENDID

¹ Religiooni reaalsuse ja tõhususe tähtsaimaks tõendiks on *inimkogemuse fakt*; nimelt see, et inimene, kes on loomult kartlik ja kahtlustav, tugeva kaasasündinud enesealalhoiuinstinktiga ja ihaga pärast surma ellu jääda, on valmis usaldama oma oleviku ja tuleviku sügavaimad huvid selle võimu ja isiku hoolde ja suunata, keda tema usk Jumalaks nimetab. See on iga religiooni keskne tõde. Samas pole kahte religiooni, mis oleksid ühel nõul selles, mida see võim või isik inimeselt oma hoolitsuse ja lõpuks päästmise eest nõuab; tegelikult on nad kõik enam-vähem erinevatel seisukohtadel.

² Iga religiooni asendi üle arengu mõõdupuul on kõige parem otsustada selle kõlbeliste otsuste ja eetikannormide alusel. Mida kõrgemat tüüpi on religioon,

seda enam ta ergutab ühiskonna kõlblust ja eetilist kultuuri pidevalt paranema ja saab sellest ise ergutust. Religiooni üle ei saa otsustada sellega kaasneva tsivilisatsiooni põhjal; tsivilisatsiooni tegelikku olemust on parem hinnata tema religiooni puhtuse ja õilsuse alusel. Paljud maailma silmapaistvaimad religioossed õpetajad on olnud peaaegu kirjaoskamatud. Päästvaks usuks igavestesse reaalsustesse ei ole hädavajalik omada ilmalikku tarkust.

³ Erinevate ajastute religioonide erinevused tulenevad täielikult inimese arusaamisest reaalsusest ja erinevast suhtumisest moraalsetesse väärtustesse, eetilistesse suhetesse ja vaimureaalsustesse.

⁴ ¶ Eetika on ühiskonna või rahva väline peegel, mis kajastab tõetruult sisemiste vaimsete ja usuliste arengute muidu nähtamatut progressi. Inimene on alati pühendanud Jumalale oma parimad mõtted, põhjapanevaimad ideed ja kõrgeimad ideaalid. Isegi ajalooline religioon on alati loonud oma arusaamad Jumalast, tuginedes kõrgeimatele talle tuntud väärtustele. Iga intelligentne olend annab Jumala nime kõige paremale ja kõrgemale, mida ta tunneb.

⁵ Kui religioon on taandatud mõistuse ja intellektuaalse väljenduse tasemele, on ta alati julgenud kritiseerida tsivilisatsiooni ja evolutsioonilist progressi, lähtudes omaenda eetilise kultuuri ja kõlbelise arengu normidest.

⁶ Isiklik religioon käib küll inimliku kõlbluse evolutsioonist ees, kuid kahjuks on täheldatud, et korralduslik religioon on rahvaste aeglaselt muutuvatest kommetest alati maha jäänud. Organiseerunud religioon on osutunud konservatiivselt pikaldaseks. Prohvetid on religiooni arengu käigus tavaliselt inimesi juhtinud, kuna teoloogid on neid harilikult tagasi hoidnud. Religioon, olles sisemine ehk isiklik kogemus, ei saa kunagi rahvaste intellektuaalsest arengust väga kaugele ette jõuda.

⁷ Ent religiooni ei täiusta kunagi niinimetatud imede poole pöördumine. Imede otsimine on tagasipöördumine algeliste maagiliste religioonide juurde. Tõelisel religioonil ei ole väidetavate imedega midagi ühist ja ilmutatud religioon ei kasuta kunagi imesid oma autoriteedi kinnitamiseks. Religiooni juured on ikka ja alati inimkogemuses, millel religioon ka põhineb. Ja teie kõrgeim religioon, Jeesuse elu, oli just niisugune isiklik kogemus: inimene, surelik inimene otsimas Jumalat ja leidmas teda täielikult ühe lühikese lihaliku elu ajal, kusjuures samas inimkogemuses ilmus Jumal inimest otsima ja leidis ta selle otsatut ülemvõimu omava täiusliku hinge täielikuks rahulduseks. Ja see ongi kõrgeim seni Neadoni universumis ilmutatud religioon — Naatsareti Jeesuse maine elu.

⁸ [Esitanud Neadoni Melkisedek.]